

stort Beløb efter Mindretallets Indstilling skal passere, hvorimod det efter Fleertallets Indstilling ikke kan passere; — dette Beløb angaaer Feuen til en scenist Skuespiller og til en Sangerinde. Selve Beløbets Størrelse er 966 Rd., og da der her er Tale om en Udgift for 2 Aar, vil det for hver af de Vedkommende udgjøre et Tillæg af noget over 200 Rd. aarlig. Den ene af de Paagjældende er en Kunstner, som i disse Dage har fyldt sit 75de Aar, som endnu spiller med Geniets Ungdom og giver Fremstillinger, som man maaskee intet andet Sted kan finde Mage til; den anden er en Sangerinde, som navnlig i den Tid fuldstændig maatte siges at bære Operaen hos os; de daværende Forhold og andre sørgelige Forhindringer gjorde det vanskeligt at sætte paa Repertoiret saamange Dramaer, som man maaskee kunde have ønsket, og det var derfor af saameget større Betydning at bevare denne Sangerinde for Theatret, uden hvem det vilde have været ganske umuligt at give Operaer; deri vilde vistnok de, der kende Forholdene fra dengang, give mig Ret. De omtalte Beløb bleve naturligtvis ikke givne uden Foranledning, og jeg antager, at det vil blive tilstrækkeligt troet, naar det udtales fra min Side, at det kun var, efter at det bestemt forelaa for Ministeriet, at den førstnævnte ældre udmærkede Kunstner fandt sig trykket og noget krænket ved, at Forholdene medførte — idet han i en fremrykket Alder maatte komme til at spille sjældnere — at den Godtgjørelse, han fik, foruden Gagen, stadig formindskedes Aar for Aar, medens dog i Virkeligheden hans Betydning for Theatret ikke var mindre; og med Hensyn til den omhandlede Sangerinde, da var det først, efterat det var beviist, at der forelaa hende et Tilbud fra et andet Theater, som var i højeste Grad glimrende i Sammenligning med de Forhold, hvorunder hun her befandt sig. — i hvilken Henseende hun netop gjorde gjældende, at der atter kunde komme Tid, hvor Theatrets Forhold vilde medføre, at Operaen sjældnere kom frem, hvorved hendes Indtægter vilde synke langt ned under det, hun i Almindelighed kunde vente at have — at man gik ind paa at give hende et Tilbud. Jeg troer, at der var fuldstændig Føje

til at gaae ind paa det Spørgsmaal, om man ikke ved at tilskaffe disse Personligheder dette Tillæg sikrede sig mod et saadant Tab som det, deres Vortgang fra Theatret vilde være, og jeg er aldeles overbevist om, at dersom dette, som jeg dengang maatte befrygte, havde fundet Sted, saa vilde man, og med Føje, ikke have fundet Ord, der vare stærke nok for det Misgreb, Bestyrelsen havde gjort sig skyldig i ved ikke at gaae ind paa at yde et forholdsviis saa ringe Bidrag for at sikre sig saa nødvendige Kræfter. Man vil nu sige: Ja, her ere vi ved en uheldig og høist farlig Sag, idet Ministeriet er gaaet ind paa at fastsætte en garanteret eller fast Feue. Jeg tilstaaer, at det har overrasket mig noget at see, at Statsrevisoratet har lagt en saa overordenlig Vægt paa Feuebegrebet; det er, som om det var opfundet af Statsrevisoratet selv, eller som om det i al Fald havde faaet en særdeles høitidelig Sanction af Rigsdagen. Sagen er den, at Rigsdagen aldeles ikke har indladt sig derpaa, og det er ogsaa en Selvfølge, at de forskjellige Betragtninger, der kunne anstilles, om Feuprincipet overhovedet er heldigt eller ikke, vilde være meget lidt paa deres Plads i Rigsdagen. Det er tidligere paa andre Steder udførligt omdebatteret, og der er mange Tvivl og mange vægtige Stemmer, som have hævet sig imod Feuprincipet; men dette forhindrede imidlertid ikke, at dette Princip i sin Tid blev antaget ved Theatret. Det, som Rigsdagen alene har indladt sig paa, er, at den har bestemt Størrelsen af den Sum, der maatte ydes under Kategorien „Feu“ til de forskjellige sceniske Kunstnere, saa at den altsaa alene har at paasee, at der til Feue, der jo i sin Tid faaer Indflydelse paa Pensionsberegningen, kun anvendes 10 pCt. af Brutto = Indtægten. Dersom nu det Tillæg til de nævnte tvende Kunstnere, hvorom der er Spørgsmaal, ikke var blevet taget af Feucontoen, men af Contoen for Udgifter af ubestemt Omfang, da vilde jo aabenbart Statsrevisoratet ikke have fundet nogen Betænkelighed ved, at dette Beløb simpelt hen var opført som et Tillæg af ca. 200 Rd. eller saa omtrent til enhver af de Paagjældende; men idet man valgte den anden Form og bestemte, at Tillægets Størrelse kom til at beroe